

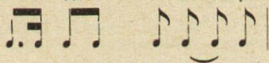
Хърватско и Далмация. Докато въ България тамбуръ-инструментитѣ се употребяватъ соло—въ Хърватско тѣ се употребяватъ въ ансамбълъ, който се нарича **тамбурашки оркестъръ**. Най-малката тамбура тукъ се казва „бисерница“, а за акордовъ съпроводъ се употребява така наречената „бугария“. За басова тамбура се употребява, тъй назованото „берде“ по голѣма отъ чело (доближаващо се по голѣмина до контрабаса), и на която струнитѣ се дърпатъ съ едно кжсче гъонъ. Тамбурашкитѣ оркестри преминаха и намѣриха и у насъ разпространение — траяло до преди Балканската война, а въ нѣкои градове (Русе, Разградъ) сж се запазили и до днесъ.

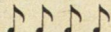
Тамтамъ, tamtam или gong — е малък ударенъ инструментъ отъ азиатски произходъ, състоящъ се отъ една плоча отъ бронзъ или другъ благороденъ металъ — съ вглжбнатина въ срѣдата, и обла изрѣзка на жпото околорѣстие. Поради своята металична звучностъ, Т. е въведенъ въ най-ново време въ европейския оркестъръ, сжщо и въ оперния. Най-хубави сж китайскитѣ Т-и.

Тамура, Хирозада — японски музикаленъ писателъ и естетъ, род. 6 септ. 1883, училъ въ университета въ Токио — философия и естетика при професоръ Кюбертъ; професоръ въ университета въ Токио, и доцентъ въ Музикалната академия и въ Женския университетъ тамъ. Писалъ: „Рихардъ Вагнеръ“, „Бетховеновата девета симфония“ и др.

Танака, Схохе — японски музикаленъ ученъ (акустикъ), ученикъ на Спита, писалъ върху чистия строежъ (дисертация), и построилъ единъ хармонийумъ въ този строежъ.

Танго, Tango — аргентински танцъ, въ $\frac{2}{4}$ тактъ, съ синкопиранъ ритъмъ и умѣрено темпо. Пренесенъ въ Европа — той става единъ отъ най-много игранитѣ танци, като въ продължение на две десетилѣтия се е значително култивиралъ. Музикалниятъ характеръ на Т. — особено ритма — е много близкъ до този на хабанерата —

Каго модеренъ танцъ, Т. има нѣколко разновидности, отъ които твърде популярно е Т. **милонга**, което е по-бързо отъ обикновеното, съ синкопирана първа частъ, и се нотира въ $\frac{4}{8}$ тактъ. Въ джазовата музика, въ последно време, ритмътъ у съпроводителъ инструменти е равенъ — безъ точки $\frac{4}{8}$

Танеевъ, Александъръ Сергеевичъ — компонистъ и музикаленъ фолклористъ, род. 17 ян. 1850 въ Петербургъ, умр. 7 февр. 1918 с. т., ученикъ на Райхелъ въ Дрезденъ и Римски-Корсаковъ въ Петербургъ, писалъ: две симфонии, „Хамлетъ“ — увертюра, две мазурки и две сюити за оркестъръ, три струнни квартета, опери: „Умраза на любовта“ и „Сиѣжна буря“, хорове съ и безъ оркестъръ, пѣсни и инструментални нѣща. Т. е билъ председателъ на пѣсенно-етнографската комисиия, и взелъ дейно участие въ събирането на рускитѣ народни пѣсни.

Танеевъ, Сергей Ивановичъ — руски компонистъ и виденъ контрапунктикъ, род. 25 ноем. 1856 въ Владимировска губерния, умр. 19 юни 1915 въ Москва, възпитаникъ на Московската консерватория: Н. Рубинщайнъ (пиано), Хубертъ (формознание) и Чайковски (композиция). отъ 1878 — професоръ по композиция и пиано, отъ 1885 до 89 директоръ на Московската консерватория, следъ това — само преподавателъ (контрапунктъ и fuga). Творби: 6 симфонии и една „Руска увертюра“ — за оркестъръ, 2 струнни и едно клавирно триа — (това въ Es dur е съ теноръ, — виола вмѣсто чело), по единъ клавирквартетъ и квинтетъ; опера „Орестия“; кантатитѣ: „Следъ прочитането на единъ псаломъ“ и „Св. Иванъ Дамаскинъ“, много хорови и солови пѣсни и клавирни нѣща. Като теоретикъ, Т. се представлява отъ съченението: „Върху имитиращия контрапунктъ въ строгия стилъ“ — единъ много цененъ трудъ.

Тансманъ, Александъръ — Tansmann, Alexandre — даровитъ полски компонистъ-модернистъ, род. 12 юни 1897 въ Лодзъ, ученикъ на Подкаминеръ, Гавронски и Рителъ въ Варшава; живѣе постоянно въ